



DOI <https://doi.org/10.32782/3041-1297/2026-1-15>

І. В. Бабій

Львівський державний університет безпеки життєдіяльності, м. Львів, Україна

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5555-8314> – І. В. Бабій

✉ iryana280878babij@gmail.com

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СЛУЖБИ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ (МОВНИЙ АСПЕКТ)

Анотація. Автор статті аналізує рідномовну підготовку майбутніх фахівців цивільного захисту, актуальність якої зумовлена підвищеними вимогами до ефективної професійної комунікації у цій сфері. Заявлена тема розглядається у розрізі підготовки до іспиту на визначення рівня державної мови, складання такого іспиту відповідно до Закону України Про забезпечення функціонування української мови як державної від 25.04.2019 № 2704-VIII є обов'язковим для осіб рядового, сержантського й старшинського складу Національної поліції, інших правоохоронних, розвідувальних органів, інших органів, яким присвоюються спеціальні звання й мають підтвердити вільне володіння державною мовою, що відповідає рівню С1 або С2. Аналіз програми іспиту засвідчує пріоритетність компетентнісного підходу та комунікативну зорієнтованість у мовній підготовці майбутніх фахівців цивільного захисту.

Автор статті обґрунтовує, що мовна компетентність виступає базовим компонентом комунікативної компетентності та включає володіння нормами літературної мови, сформованість лексико-граматичних навичок, уміння адекватно використовувати мовні засоби відповідно до професійних ситуацій спілкування. Особливу увагу приділено ролі лексико-граматичних відношень (синонімії, паронімії, омонімії), а також прийомам ампліфікації та евфемізації в текстах офіційно-ділового стилю у забезпеченні точності, зрозумілості та однозначності професійного мовлення. Акцентовано на формуванні граматичної й орфографічної компетентностей з огляду на зміни в українському правописі, які є чинними з 2019 року. На думку автора, посиленої уваги потребують варіативні граматичні форми, кількість яких значно зросла після правописної реформи.

Зроблено висновок, що цілеспрямоване формування мовної компетентності є необхідною умовою розвитку комунікативної компетентності майбутніх фахівців служби цивільного захисту та підвищення їх професійної ефективності.

Ключові слова: комунікативна компетентність, мовна компетентність, лексико-граматичні відношення, фахівці служби цивільного захисту.

I. V. Babii

Lviv State University of Life Safety, Lviv, Ukraine

COMMUNICATIVE COMPETENCE OF FUTURE CIVIL DEFENSE PROFESSIONALS (LANGUAGE ASPECT)

Abstract. The article analyses the native language teaching of future civil protection specialists, the significance of which is determined by the rising demands for effective professional communication in this area. The proposed topic is explored in the context of preparation for the state language proficiency examination. In accordance with the Law of Ukraine 'On Ensuring the Functioning of the Ukrainian Language as the State Language' of 25 April 2019 No. 2704-VIII, this examination is mandatory for rank-and-file, sergeant and senior officers of the National Police, other law enforcement and intelligence agencies, and other bodies to which special ranks are attributed, and is intended to confirm fluency in the state language corresponding

to level C1 or C2. The analysis of the exam syllabus proves the priority of a competence-based approach and a communicative focus in the language training of future civil protection specialists.

The author proves that language competence is a fundamental component of communicative competence and involves proficiency in the literary language norms, the lexical and grammatical skills development, and the ability to use linguistic means appropriately in professional communication contexts. Particular attention is paid to the role of lexical and grammatical features (synonymy, paronymy, homonymy), as well as amplification and euphemization techniques in formal academic texts, in ensuring the accuracy, clarity and unambiguity of professional speech. The focus is put on the development of grammatical and orthographic competences in terms of the changes to Ukrainian spelling that have been in force since 2019. In the author's view, particular attention should be paid to variable grammatical forms, the number of which has increased significantly after the spelling reform.

It has been concluded that the focused development of linguistic competence is a prerequisite for the development of communicative competence among future civil protection specialists and for enhancing their professional efficiency.

Key words: Keywords: communicative competence, linguistic competence, lexical and grammatical connections, civil protection service specialists.

Постановка проблеми. Реалізація освітніх програм різних рівнів передбачає досягнення відповідних програмних результатів та набуття загальних і фахових компетентностей, що зумовлює превалювання компетентного підходу в сучасній освіті. Однією з ключових компетентностей для майбутніх фахівців служби цивільного захисту є комунікативна, яка є об'єктом зацікавлень різногалузевих фахівців: лінгвістів, психологів, педагогів, лінгводидактів. Теоретичним та методологічним аспектам комунікативної компетентності присвячені праці Г. Балла, Ф. Бацевича, Н. Бутенко та ін. На змісті, структурі та шляхах формування комунікативної компетентності фахівців для сектора безпеки й оборони України сфокусовані дослідження Б. Ненько, І. Данченка, М. Козяра, О. Дуди, А. Мельника, Л. Пляка, Л. Руденко, В. Тюріної, П. Червоного, С. Шестопалова та ін.

Сформувати у майбутніх фахівців сфери цивільного захисту високий рівень комунікативної компетентності неможливо без знання української мови. Особливо гостро проблема мовно-мовленнєвої підготовки у зазначеній сфері постала в 2019 році після прийняття Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» від 25.04.2019 № 2704-VIII, де у Розділі III Статті 9 зазначено, що «особи рядового, сержантського й старшинського складу Національної поліції, інших правоохоронних, розвідувальних органів, інших органів, яким присвоюються спеціальні звання, повинні володіти державною мовою та застосовувати її під час виконання службових обов'язків» [2]. Водночас укладачі програми іспиту на рівень володіння державною мовою підкреслюють, що екзаменовані мають «продемонструвати високий рівень сформованості комунікативної компетентності, яка виявляється у здатності вільно

користуватися мовою у всіх видах мовленнєвої діяльності (читанні, слуханні, письмі, говорінні)» [5]. Зазначимо також, що комунікативні навички представників усіх сфер управління МВС посідають важливе місце у їх професійній діяльності та є запорукою ефективного виконання службових обов'язків [4, с.130]. Майже одночасно з ухваленням цього Закону Кабінет Міністрів України схвалив і нову редакцію Українського правопису (22 травня 2019 року), а вже 3 червня 2019 року правопис набув чинності. Зазначимо також, що важливість рідномовної підготовки у закладах вищої освіти (ЗВО) засвідчують звітні дані за підсумками НМТ-2025, згідно з якими середній бал учасників вступних випробувань з української мови становив 146,3, що є нижчим, ніж з іноземних мов [8].

Мета статті – розглянути мовні аспекти комунікативної компетентності майбутніх фахівців служби цивільного захисту та шляхи їх формування у закладах вищої освіти.

Виклад матеріалу. З огляду на міждисциплінарний статус та на змістову та структурну складність поняття «комунікативна компетентність» в науковому обігу є чимало визначень, які більшою чи меншою мірою підсвічують різні грані цього поняття. У нашій розвідці інтерпретуємо комунікативну компетентність як комплексне поняття, що об'єднує інші види компетентностей, як-от: мовну, мовленнєву, соціолінгвістичну, іллокутивну, стратегічну, соціокультурну та інші, й відображає здатність особи комплексно застосовувати широкий спектр мовних та немовних засобів спілкування для розуміння чужих і побудови власних програм мовленнєвої поведінки, адекватних цілям, сферам і ситуаціям спілкування. Зазначимо також, що комунікативна компетенція залежить від: комунікативних інтенцій мовця, тобто вміння утримувати в пам'яті сказане та зіставляти

перебіг спілкування з обраною комунікативною метою; дотримання комунікативних стратегій, що уможлиблює досягнення необхідного результату комунікації; знання особистості співрозмовника, його темпераменту, уподобань, що забезпечує зворотний зв'язок у комунікації, а також успішне подолання психологічних бар'єрів між мовцями; орієнтації підтримання самого процесу спілкування, контролю за цим процесом; контролю власної мовленнєвої поведінки, емоцій тощо. Отож, комунікативна компетентність потребує сформованої знаннєвої бази та комплексу умінь і навичок, однак акцент зміщується від накопичення знань до їх застосування у мовленнєвій діяльності.

Найважливішим компонентом комунікативної компетенції є мовна. О. Семенов визначає мовну компетенцію як результат опанування мовної системи за рівнями фонетики, морфології, синтаксису, стилістики тексту [6, с. 183], що дає змогу виокремити у межах мовної компетентності *лексичну; граматичну, орфографічну; фатичну*. Розгляньмо кожну з виокремлених мовних компетентностей у контексті підготовки до іспиту на визначення рівня володіння державною мовою.

У першому блоці тестових завдань «Культура мови» екзаменованій повинен показати вміння дотримуватися норм на всіх мовних рівнях. Так, *лексична* компетентність засвідчує наявність певного запасу слів, здатність до адекватного використання лексики, доречне вживання фразеологізмів. Зазначимо, слово – це мовна реальність, основна, центральна функційно-структурна одиниця мови, яка дає назву для всіх пізнаних предметів і явищ. Кожен, хто володіє певною мовою, легко виокремлює в ній слова і визначає їхні межі в мовленнєвому потоці. Відтак майбутні фахівці служби цивільного захисту повинні мати сформовані знання про системні, зокрема парадигматичні, відношення у лексиці української мови, що передбачає розуміння таких явищ:

1. Синонімія. Важливо сформувати у здобувачів уміння правильно вживати близькі за значенням слова з огляду на їх виражальні можливості. Підкреслимо, що синонімічне багатство є однією з найприкметніших рис української мови, а вміння правильно добирати синоніми дозволяє щонайточніше висловити думку, уникати тавтологій, за потреби підсилити емоційну-експресивну характеристику висловлювання. Відтак здобувачам доцільно пропонувати завдання на побудову синонімічних рядів із визначенням стрижневого слова, розмежування синонімів за відтінками значення та сферою вживання, добір українських синонімічних лексем до іншомовних тощо, адже завдання

саме такого типу трапляються у тестуванні. Здобувачам варто увиразнити, що на основі синонімії творять такий стилістичні прийоми як евфемізація, до якої часто вдаються в офіційно-діловому мовленні, зокрема діловому листуванні, аби уникнути образливих, політнекоретних слів чи висловів, ампліфікація – умисне накопичення близьких за значенням лексем, що особливо доречно в монологічному висловлюванні (останній блок іспиту) на задану тему.

2. Омонімія. Уміння розрізнати омоніми та близькі до омонімії явища (омоформи, омофони та омографи) забезпечує точність і правильність мовлення (як писемного, так й усного), а також дозволяє актуалізувати знання акцентуаційних норм, адже омографи різняться лише наголошенням. У цілому уміння правильно вживати омоніми полегшує розуміння й обробку інформації задля її подальшого використання у фаховій діяльності. Крім того, розгляд омонімічних явищ є ефективним способом поглибити розуміння мови, формує вміння аналізувати контекст, розвиває мовне чуття. Важливим також є розгляд міжмовних лексичних омонімів, передовсім тих, які збігаються в українській та російських мовах, оскільки через тривалу мовну асиміляцію українці часто вживають такі слова саме у значенні, в якому лексема побутує в російській мові (*пильний, луна, наглий, смутний* тощо). Явище міжмовної омонімії доцільно також розглядати у розрізі міждициплінарних зав'язків таких освітніх компонент, як українська та англійська (німецька, французька, польська) мови

3. Паронімія. Розгляд слів-паронімів дозволяє уникнути помилкової підміни контекстуально правильного слова схожим словом, що неминуче призводить до спотворення змісту. Як зазначає О. Тодор, сплутування лексем у паронімічних парах можна пояснити не лише схожістю їх звучання, але й їхньою значеннєвою близькістю, недостатнім знанням змісту одного чи кількох слів, некомпетентністю мовця [7, с. 195]. Для кращого розуміння паронімії здобувачів доцільно ознайомити з видами паронімів, які поділяють на однокореневі (*гривна – гривня, будівельник – будівник*) та різнокореневі (*заступник – замісник, військовий – воїнський, їда – їжа*). Найскладнішими для семантичної диференціації є пароніми із синонімною (*виголошувати – проголошувати – оголошувати; рятівник – рятувальник, посмішка – усмішка*) й антонімною (*еміграція – імміграція*) близькістю, на чому важливо акцентувати здобувачам, адже, з'ясовуючи механізм утворення паронімічних пар, легше вмотивувати різницю у значенні таких слів. Без сумніву, явища паронімії варто ілюструвати

на прикладі різних текстів, адже воно має різну стилістичну реалізацію, а відтак і різне функційне навантаження. Доречними є завдання, які акумулюють знанням здобувачів про різні види парадигматичних зв'язків у лексиці, наприклад: дібрати до кожного значення полісемантичної лексеми «сухий» антонімну пару.

Отож, вивчення лексико-семантичних розрядів слів сприятиме дотриманню літературних норм слововживання із семантично точним і стилістично доречним вибором слова, а також граматично правильною сполучуваністю слів.

З огляду на стрімке збільшення в українській мові запозичених слів, передовсім англійців, що, на думку І. Фаріон, має реальні загрози для лексичної структури мови [9, с. 19], важливо продемонструвати здобувачам дереваційний потенціал рідної мови, адже більшість запозичених слів мають рівнозначні відповідники в українській мові, відтак актуальними є завдання, де здобувачі мають дібрати до іншомовних слів українські аналоги. Такі завдання не лише увиразнюють багатство української мови, а й покликані збільшити лексичний запас студентів і курсантів.

Формування граматичної компетентності передбачає неусвідомлене вживання граматичних форм рідної мови за законами граматики, чуття граматичних форм. З огляду на правописну реформу 2019 р. та затвердження українського правопису як офіційного стандарту державної мови від 1 березня 2026 р., особливої уваги потребують такі граматичні теми, як: утворення та словозміна імен по батькові (*Ігор – Ігорьович, Лазар – Лазарьович*); словозміна прізвищ українського та неукраїнського походження, зокрема чергування голосних та приголосних звуків у власних назвах (*Ігор Білозір – Ігоря Білозора, Іван Геєць – Івана Геїця, Андрій Ковалів – Андрія Ковалева/Коваліва, Папуга Олена – Папузі Олені* тощо); творення форм кличного відмінка, адже здобувачам бракує практики щоденного вживання правильних звертальних форм, що згодом породжує труднощі як в усному, так і в письмовому мовленні; словозміна назви сайтів та інших інтернет-сервісів, які у родовому відмінку мають закінчення *-а/-я* (*твітера, гугла, ютуба*). Особливістю української граматики є наявність численних паралельних форм, кількість яких лише збільшилася після 2019 року, відтепер маємо не лише (*на*) *тому/тім добродію/добродієві, ректору/ректоріві*, а й паралельні закінчення у родовому відмінку однини деяких назв міст чоловічого роду (ідемо до *Лондона/Лондону*), варіативність у родовому відмінку однини іменників жіночого роду III відміни (немає *радісті/радісти*) тощо. Чинний правопис також

регламентує уживання в офіційних текстах фемінітивів. Важливою рисою офіційно-ділового стилю є іменний характер [1, с. 10], що передбачає широке використання прийменниково-іменникових конструкцій, де трапляється чимало помилок, зокрема через російсько-українську інтерференцію маємо надуживання прийменником *по* (*по понеділках, по вівторок, по вимозі*, замість *щопонеділка, до вівторка, на вимогу*) або неправильне вживання прислівникових прийменників *згідно з, відповідно до*.

Орфографічна компетентність – це засвоєння системи правил, що визначають правопис слів відповідно до чинної норми, кодифікованої в українському правописі, та вміння їх застосовувати під час професійної діяльності [10, с. 3]. Хоча частка завдань на орфографію та пунктуацію у тесті на знання української мови незначна, правописні нововведення, які набули чинності з 2019 року, потребують інтенсивного практикуму. Вивчаючи основні (написання слів без варіантів) та варіативні зміни у новій редакції «Українського правопису», доцільно акцентувати не лише на тому, що саме змінилось, а й обґрунтовувати необхідність цих змін у правописній системі української мови. Вмотивованість змін сприятиме кращому засвоєнню орфограм, а відтак й орфографічній компетентності здобувачів освіти.

Прикметно, що програма іспиту засвідчує зміст і обсяг знань, умінь та навичок з української мови, які забезпечують її використання як засобу успішної комунікації передовсім в офіційній сфері. У тесті на знання української мови чимало завдань пов'язано з правильним слововживанням саме в офіційно-діловому стилі, тому перелік мовних компетентностей доцільно доповнити фатичною – умінням правильно вживати мовні засоби ввічливості, позаяк офіційно-діловий стиль спілкування передбачає уміння правильно звернутись до адресата, висловити подяку, поросити вибачення чи сформулювати коректну відмову, уникаючи просторічних слів, формуючи модель неконфліктної взаємодії. Отож, знання культурних норм й обмежень у спілкуванні, а також етикетних приписів, дотримання пристойності, вихованості, орієнтування в комунікативних засобах, властивих національній традиції та менталітету є важливою складовою комунікативної компетентності представників сфер управління МВС [4, с. 272]. Формування фатичної компетентності передбачає вивчення основних етикетних формул української мови й уміння їх застосовувати з огляду на мету спілкування та комунікативну ситуацію.

Зазначимо, що, згідно з програмою іспиту на визначення рівня володіння державною мовою,

екзаменованій має продемонструвати й відповідний рівень соціокультурної компетентності як складової комунікативної, що передбачає знання з історії, культури, українознавства, етикету тощо, а також уміння використовувати ці знання у процесі офіційного спілкування. У Львівському державному університеті безпеки життєдіяльності здобувачі бакалаврського рівня освіти усіх спеціальностей вивчають нормативну дисципліну «Українська мова і культура», що дозволяє, крім власне мовних знань, формувати уявлення про унікальність і багатство рідної мови, значення національної культури, культурної дипломатії в сучасних реаліях. Без сумніву, формування комунікативної компетентності здобувачів здійснюється не лише під час вивчення української мови, а й у процесі засвоєння таких освітніх компонентів, як «Основи діловодства», «Культура ділового спілкування», «Риторика», зокрема остання уможливорює розвиток умінь із такого виду мовленнєвої діяльності, як говоріння, що дозволяє підвищити рівень акцентуаційної та орфоепічної компетентностей.

Висновок. Важливою умовою професійної реалізації у сфері цивільного захисту є знання державної (української) мови на рівні С1 (вільне володіння першого ступеня) або С2 (вільне володіння другого ступеня), що, відповідно до Закону України «Про забезпечення функціонування української мови» (2019 р.), слід підтвердити під час іспиту на визначення рівня володіння державною мовою. Відтак під час вивчення української мови у ЗВО важливо, аби здобувач не лише систематизував, й поглибив мовно-мовленнєві знання і навички, які були сформовані у школі, а й здобув нові, що у майбутньому забезпечать належне виконання службових обов'язків. Укладачі програми іспиту на рівень володіння державною мовою акцентують на комунікативній спрямованості мовної підготовки, що, своєю чергою, потребує високого рівня сформованості комунікативної компетентності у здобувачів. Формування комунікативної компетентності у процесі вивчення української мови у ЗВО базується на системі мовних компетентностей (лексична, граматична, орфографічна, фатична), які є необхідною теоретичною основою для формування мовленнєвої та соціокультурної компетентностей, що у підсумку дозволяє позиціонувати вивчення української мови у вищій школі як чинника особистісного і професійного розвитку.

Список літератури:

1. Грицина В. Прийменники в офіційно-діловому стилі. *Дивослово*. 2014. № 9. С. 10–14.

2. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» від 25.04.2019 № 2704-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text> (дата звернення: 12.03.2026).

3. Мельник А., Дуда О. Комунікативна компетентність як основа професіоналізму прикордонників. *Вчені записки Університету «КРОК»*. 2024. № 3 (75). С. 269–279.

4. Мариківська Г. А. Підготовка майбутніх поліцейських до ділового спілкування на заняттях з української мови професійного спрямування. *Інноваційна педагогіка*. Вип. 55. Т. 2. 2023. С. 129–133.

5. Програма іспиту на рівень володіння державною мовою особами, які зобов'язані володіти державною мовою та застосовувати її під час виконання службових. URL: <https://mova.gov.ua/diyalnist-i-proyekti/ispit-na-riven-volodinnya-derzhavnoyu-movoyu/ispit-na-vyznachennia-rivnia-volodinnia-derzhavnoiu-movoiudlia-vykonannia-sluzhbovykh-oboviazkiv> (дата звернення: 12.03.2026).

6. Семенов О. Компетентнісний підхід до професійної підготовки майбутніх учителів-словесників. Компетентнісний підхід в освіті: теоретичні засади і практика реалізації: матеріали методол. семінару 3 квіт. 2014 р., м. Київ: у 2 ч. Ч. 2 / Нац. акад. пед. наук України; редкол.: В. Г. Кремень (голова), В. І. Луговий (заст. голови), О. І. Ляшенко (заст. голови) та ін. Київ: Ін-т обдарованої дитини НАПН України, 2014. С. 181–187.

7. Тодор О. Пароніми та омоніми в політологічній терміносистемі. *Культура слова*. № 87. 2017. С. 193–199.

8. Український центр оцінювання. URL: https://testportal.gov.ua/wp-content/uploads/2025/09/Minizvit_osnovna-informatsiya-pro-NMT-2025.pdf (дата звернення: 21.03.2026).

9. Фаріон І. Помилуйко-Недашківська Г., Бордовська А. Англізми і протіанглізми: 100 історій слів у соціоконтексті. Львів: Свічадо, 2023. 714 с.

10. Хом'як І. Орфографічна компетентність як складник формування мовної особистості. *Дивослово*. 2010. № 11. С. 2–6.

References:

1. Hrytsyna, V. (2014). Pryimennyky v ofitsiinodilovomu styli [Prepositions in the official-business style]. *Dyvoslovo*, (9), 10–14. [in Ukrainian].

2. Verkhovna Rada Ukrainy. (2019). Zakon Ukrainy "Pro zabezpechennia funktsionuvannia ukrainskoi movy yak derzhavnoi" vid 25.04.2019 № 2704-VIII [Law of Ukraine "On ensuring the functioning of the Ukrainian language as the state language" of April 25, 2019 No. 2704-VIII]. Retrieved March 12, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text> [in Ukrainian].

3. Melnyk, A., & Duda, O. (2024). Komunikatyvna kompetentnist yak osnova profesionalizmu prykordonnykiv [Communicative competence as the basis of professionalism of border guards]. *Vcheni*

zapysky Universytetu "KROK", 3(75), 269–279. [in Ukrainian].

4. Marykivska, H. A. (2023). Pidhotovka maibutnikh politseyskykh do dilovoho spilkuvannia na zaniattiakh z ukrainskoi movy profesiinoho spriamuvannia [Training of future police officers for business communication in Ukrainian language classes for professional purposes]. *Innovatsiina pedahohika*, 55(2), 129–133. [in Ukrainian].

5. Natsionalna komisiia zi standartiv derzhavnoi movy. (n.d.). Prohrama ispytu na riven volodinnia derzhavnoiu movoiu osobamy, yaki zoboviazani volodity derzhavnoiu movoiu ta zastosovuvaty yii pid chas vykonannia sluzhbovykh oboviazkiv [Exam program on the level of proficiency in the state language for persons obliged to know and use it in official duties]. Retrieved March 12, 2026, from <https://mova.gov.ua/diyalnist-i-proyekti/ispit-na-riven-volodinnya-derzhavnoyu-movoyu/ispit-na-vyznachen-nia-rivnia-volodinnia-derzhavnoiu-movoiu-dlia-vykonannia-sluzhbovykh-oboviazkiv>[in Ukrainian].

6. Semenoh, O. (2014). Kompetentnisnyi pidkhid do profesiinoy pidhotovky maibutnikh uchyteliv-slovesnykiv [Competency-based approach to professional training of future language teachers]. In

V. H. Kremen, V. I. Luhovi, & O. I. Liashenko (Eds.), *Kompetentnisnyi pidkhid v osviti: teoretychni zasady i praktyka realizatsii* [Competency-based approach in education: theoretical foundations and implementation practice] Part 2p. 181–187. Instytut obdarovanoi dytyny NAPN Ukrainy. [in Ukrainian].

7. Todor, O. (2017). Paronimy ta omonimy v politohichnii terminosystemi [Paronyms and homonyms in the political science terminology system]. *Kultura slova*, (87), 193–199. [in Ukrainian].

8. Ukrainskyi tsentr otsiniuvannia yakosti osvity. (2025). Osnovna informatsiia pro NMT-2025 [Basic information about NMT-2025]. Retrieved March 21, 2026, from https://testportal.gov.ua/wp-content/uploads/2025/09/Minizvit_osnovna-informatsiya-pro-NMT-2025.pdf[in Ukrainian].

9. Farion, I., Pomyliuko-Nedashkivska, H., & Bordovska, A. (2023). Anhlizmy i protyanhlizmy: 100 istorii sliv u sotsiokonteksti [Anglicisms and anti-anglicisms: 100 word stories in socio-context]. *Svichado*. [in Ukrainian].

10. Khomiak, I. (2010). Orfohrafichna kompetentnist yak skladnyk formuvannia movnoi osobystosti [Orthographic competence as a component of language personality formation]. *Dyvoslovo*, (11), 2–6. [in Ukrainian].

© I. В. Бабій

Науково-методична стаття

Дата першого надходження статті до видання: 02.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 29.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026